

ag
o
i
g
n
e

Úvodník

Novoroční předsevzetí číslo jedna? Vykročit do roku 2021 tou pravou nohou. Udržet si úsměv na tváři a naději v srdci. A šířit ji kolem sebe.

Nebudeme lhát, tvorba článků na téma tohoto měsíce se ukázala být náročnějším úkolem, než se zprvu zdálo. O naději se nepíše lehce, když jste dennodenně ze všech stran bombardováni důkazy zmaru. Optimistický tón rychle uvádá při myšlence na vše, co se poslední rok kolem dělo. A dít nepřestává. Přesto snažení neustalo a vy si nyní pročítáte úvodník prvního letošního čísla.

I přes hektické období před pololetím se podařilo napsat mnoho pěkných článků všech druhů, rozšířit stále rubriky a vytvořit několik krásných grafických počinů. Všem, kteří nějakým způsobem přispěli, tedy tímto moc děkujeme, že jste dali kreativě volnou ruku a našli si čas se i v novém roce na Agónii podílet!

Teď už nám nezbývá nic jiného než vám, čtenářům, popřát příjemné počtení a mnoho sil k přetrvání zdánlivě nekonečných opatření.

Vaše Justý a Linda •

Redakce

Justýna Tůmová, VI.A
Linda Xochitl Součková, VI.B
Anna Arnotová, VII.C
Marta Majerová, VII.A
Sebastian Sallfelner, VI.B
Vojtěch Tax, VIII.B
Vítek Frei, VI.A
Miriam Žýtková, I.A
Marie Probstová, IV.A
Ondřej Ruczaj, II.B
Emma Cejpová, IV.A
Karolína Kováčová, I.A

korektura

Kilián Benda, VII.A
Vítek Frei VI.A
Martin Janata, VI.A
Zuzana Rosenbaumová, VIII.B

přední obálka + květiny

Kateřina Vrtišková, VI.A

sazba

Barbora Hnyková, VII.C

agónie, leden 2021

Vyšlo v elektronické podobě

Obsah

- 2 [Úvodník](#)
- 3 [Krátké zprávy](#)
- 4 [S nadějí](#)
- 5 [Jedna vložka nepadá](#)
- 6 [Všem, když upadáme na mysl](#)
- 7 [Kam se obrátit](#)
- 8 [Kampak ses poděla](#)
- 10 [Rok 2021 v písničkách](#)
- 11 [Nová loď](#)
- 11 [Porphyrios](#)
- 12 [Dárková anketa](#)
- 14 [Fairtrade obchod](#)
- 16 [Rozhovor s panem profesorem Hajíčkem](#)
- 17 [Slova v ofsajdu](#)
- 18 [Memes studentské i učitelské](#)
- 20 [Rozstřílené Kongo](#)
- 22 [Recenze a tipy na knížky](#)
- 24 [Miss Naděje](#)
- 28 [Diář na únor](#)

Linda X. Součková a Justýna Tůmová

Krátké zprávy

Sklapla pastička a není úniku. Známky jsou uzavřeny a první pololetí už skoro za námi. Kdy si ale budeme moct přijít pro výpis, to je ještě ve hvězdách. #JeToLožený #Tištěné Vysvědčení V Nedohlednu

Novinkou letoška bylo zrušení tradičního školního projektu.

#Pandemie Žádá Oběti #Tak Třeba Příští Rok

AG má své spolčo! Na školní e-maily Annemarie s Maruškou o tom rozeslaly informace, takže pokud vás tento projekt zaujal, ale slyšíte o něm poprvé, neváhejte si pročitit došlou korespondenci.

#OnlineSpolčo #AGSeRozvíjí

Dlouhodobá snaha o školní mikiny se zdařila - bylo to těsné a návrhy skoro vyrovnané, ale nakonec s 39,8% vyhrál návrh černé mikiny s nápisem! #AGMerch

#UžJdeDoVýroby #KreativitaVálí •

S nadějí

„Tady holt nikdo neví, co zejtra se s ním může stát,“ zpívá Sváta Karásek v písni Oni se tulej. Touhle větou by se dalo shrnout gró článku, který jsem právě celý smazala, protože stál za starou bačkoru. Ale teď to zkouším znovu, tak snad. Rozhodla jsem se totiž psát o naději a až teď je mi jasné, jak velké sousto jsem si ukousla.

Naději vnímám jako víru ve smysl událostí, kterých jsme součástí, a ne jako víru v brzký happy end. Plané naděje by zpravidla vystřídal zklamání a toho chce mít snad každý ve svém životě co nejméně. Když to vztáhnu na sebe – měla jsem naději, že můj text o naději bude skvělý a všem čtenářům Agonie jím vytřu zrak. Můj výplod byl ale více než mizerný, a tak jsem byla celý víkend zklamaná. Teď chovám raději naději, že veškerý čas, který psaním trávím, má smysl, a i když ani druhý pokus nevyjde a čtenářům Agonie místo vytření zraku zajistím zamrzlý úsměv na rtech, alespoň jsem si utřídila myšlenky.

Svět se samozřejmě (díky Bohu) netočí jen kolem mě, a tak to trochu zobecním. V současné celosvětové situaci se to nadějami a bezprostředně přicházejícím zklamáním jen hemží. Proto navrhuji neupínat se k rychlému návratu do školních, kavárenských či hospodských lavic, ale žít v naději, že i ty chvíle, které trávíme na trase „google meet – vychladlá káva v kuchyni“, stojí za to. Nevíte jak na to? Já taky ne. Ale pojďme se o to snažit.

Oklikou se zase vrátím ke Svátovi. Představme si období normalizace a osobnosti z řad disentu. Karáska, Jiříouse, Havla, Chramostovou.... tito lidé bezpochyby v naději žili. Myslím ale, že to byla naděje spjatá s vírou v pravdivost a smysluplnost jejich jednání; a ne upínání se ke konkrétnímu cíli.

...tady holt nikdo neví, co zejtra se s ním může stát. •

Jedna vločka nepadá

Na videohovor jsem se s ní připojila vlastně náhodou. Měly se řešit záležitosti, které se v této době řeší. Ale všichni ostatní zapomněli přijít, a tak jsme zbyly jen my dvě. A nic se řešit nedalo.

Na ono setkání jsem se těšila už od předešlého večera. Představa, že uvidím a uslyším kohokoliv, s kým jsem se neviděla a neslyšela týdnů a měsíců, klíč a rozsévá po celém mém nitru hřejivé krůpěje zlata. Chci tě slyšet. Chci tě vidět. Chci s tebou mluvit. Ať jsi, kdo jsi.

Co na tom, že nikdo jiný nepřišel? Hlavně, že jsme se připojily my. Hlavně, že někdo.

A tak ji vidím. A slyším. A mluvíme.

Ale necítím nic.

Proč?

Kde jsou moje krůpěje zlata?

Zářivá obrazovka není dostatečně dlouhým mostem k překlenutí propasti. Aní zdaleka. A bylo bláhové si myslet, že by mohla být. Protože tu nejsi. Protože jsme sami. A já necítím nic. Snad jen zklamání.

Mluvíme. O věcech, o kterých se v této době mluví. O věcech, o kterých se mluví vždycky. A o tom, jak dlouho ještě nebudeme moci mluvit o ničem jiném.

„Já už začínám ztrácet naději,“ říká, a když to říká, směje se. Tak se taky směju.

A pak je ticho.

Hledím z okna. Střešního. Vidím, jak na skleněnou horizontálu dopadá sněhová vločka. Samotná. Za chvíli ji budou následovat další. Určitě, protože jedna ruka netleská, jedna vlaštovka jaro nedělá a jedna vločka nepadá.

„Taky u vás začíná sněžit?“

„Taky.“

Otevřu okno. Ze skleněné horizontály je diagonála a ve střeše se objeví mezera akorát tak široká, abych se protáhla ven. Tak se protáhnu.

Vzduch, vzduch, studený vzduch. Na střeše je všude a mrazivě bodá do holé kůže. Pohlédnu dolů. Bosé nohy se vtiskávají do sněžného koberce a zanechávají stopy. Stopy po svahu až na hřeben střechy. Jako po kladině dovedu cestičku ze stop až na vikýř, kde se usadím. Natáhnu ruku. Jedna po druhé do otevřené dlaně padají vločky a rozplývají se.

Ty taky sedíš na vikýři. A taky chytáš vločky. Do ruky? Ne, na jazyk.

Vločky padají i u tebe. Jsou jiné než ty moje a její. Ale na tom nesejde, vždyť tvoje střecha zbělala úplně stejně.

I on sedí na vikýři. A ona taky. Oni taky a prohlížejí si vločky dřív, než se na horkých dlaních změní v kapičky vody.

Sníh padá všude. U mě, u tebe, u nich, u nás.

„Nejsme sami,“ říkáš, a když to říkáš, směješ se. Tak se taky směju. •

Všem, když upadáme na mysli

Rekneme si to upřímně, tato doba je náročná. Ne snad, že by tady, v České republice, na nás dopadala extrémní chudoba, neměli bychom co jíst a pít a již přes rok trvající pandemie by se rovnala středověké morové ráně, ale rozhodně máme problémů více než kolik prstů na ruce. Některé můžeme vyřešit během pár dní, jiné během pár měsíců, další během několika let. Některé se týkají celého světa, některé našeho státu, některé rodin a některé se dotýkají jen jednoho člověka. A zrovna těm individuálním bych se chtěla věnovat, protože i když se zdá, že je máme jen my sami, přece nás všechny spojují.

Píšu tu o problémech nedostatečné duševní hygieny. Co to ale je ta duševní hygiena? Velmi jednoduše řečeno se jedná o jeden ze způsobů chování, jak si udržet psychickou pohodu a nepropadat depkám, vyhoření a snad až se propadnout do nějaké psychické slabosti. Protože to není legrace.

Člověk je společenský a emotivní tvor. Během těch několika měsíců, kdy jsme byli (a stále jsme) izolováni ve svých domovech a dle nařízení bychom se měli scházet s co nejméně lidmi, z toho nejednoho bolí srdíčko. Nebo hlava, protože být stále s těmi samými lidmi může být mnohdy velmi vyčerpávající. Navíc když k tomu všemu přidáme ještě nekončící koloběh úkolů, online hodin a věčně otevřenou kartu s Google Classroom v prohlížeči, nějaká naděje na změnu je v nedohlednu.

Minulý týden na hodině angličtiny byl onen nekonečný koloběh i nějakou dobu

předmětem konverzace. Je to, jako když jde člověk tmavým tunelem a ne a ne dohlédnout na konec. Nevidí žádné světlo, žádný východ. V tom tunelu jdou spolu jak lékaři, politici, důchodci, pracující dospělí, rodiče malých dětí, tak učitelé a žáci či studenti. Jdeme tam všichni a všichni jdeme stejně. Bez ohledu na status politika či důchodce, učitele či žáka.

Protože jsem sama zákyně a příliš nevidím do kruhů učitelských ani rodičovských, můj pohled bude čistě z této pozice. Jako žáci, kteří se z toho nechceme zbláznit, si musíme uvědomit dvě zásadní věci.

Ta první je, že učitelé (i když se to tak občas zdá) nejsou sadisti, kteří by se ukájeli na našem neštěstí v podobě stále přibývajících domácích prací. Je to jejich zaměstnání a i když se to zdá kolikrát nemožné, musí nás něco naučit. Stále to je novinka, která se ještě úplně neusadila a oni jsou z toho také mnohdy otráveni. Proto si navzájem vyjdeme vstříc a (i když nás zadaný referát může štítit sebevíc) nepokdopávejme si nohy.

Ta druhá je o uvědomění, že známky nejsou všechno. Ano, spoustu lidí potřebuje dobré známky k přijímačkám na vysokou. Ano, spoustu dětí má rodiče perfekcionisty, kteří chtějí mít ze svých potomků génie. A ano, spoustu žáků jsou sami perfekcionisté, kteří ve známkách vidí úspěch. Je ale lepší napsat test z dějepisu na jedničku za cenu noci beze spánku? Je lepší nepřetržitě dělat úkoly na úkor psychické nepohody? Jistě, ne každý to tak má a někdy se ukazují i opačné extrémy, pořád by však měl člověk dbát hlavně sám o sebe a o to, aby se měl dobře.

Aby to nebylo jen o přežívání.

Duševní hygiena není žádná věda. Nebo... jistá věda se jí zabývá, ale pro obyčejného člověka to není nic nepřekonatelného. Jak tedy sám začít?

Důležitá složka naší duševní pohody je dostatek odpočinku. Efektivního odpočinku. Když nebudeme odpočívat, budeme mrtvolky a nic moc nezmůžeme. Můžeme odpočívat různými způsoby: sportováním, čtením, trávením času s kamarády, nebo si klidně lehnout a dát si dvacet. Tak či tak se na chvilku oprostí od každodenních povinností a udělat něco pro svou pohodu.

Jistě, někdo se potýká s hlubšími problémy než pocitem beznaděje a přílišným stresem, i tak je odpočinek důležitý pro utřídění myšlenek nebo pojmenování emocí. Pokud by to však nepomohlo, je spousta dalších možností, jak provádět duševní hygienu. Tomu se mimo jiné věnuje například skupina [Nevypust duši](#), jejíž snaha je mluvit o duševní hygieně a udělat z ní součást běžného života. [Na svých stránkách](#) má mnoho článků pro různé sociální kruhy (učitele, rodiče, náctileté apod.), co dělat při různých stavech psychické nepohody i v „době covidové“. Jako studenti AG se samozřejmě můžeme obrátit na školní psycholožku, kdyby to však z jakéhokoliv důvodu nešlo, je mnoho dalších (anonymních) [linek](#), kam se můžeme obrátit. A rodiče jakbysmet.

Tímto článkem jsem chtěla jen poukázat na to, že když nestiháme, nebo je toho na nás celkově moc, není ostuda viditelně upadat na mysli. Ovšem poté bychom se měli soustředit na svou pohodu a duševní zdraví a vyhledat pomoc. Jsme lidi, v této době jsme na tom všichni dost podobně a bude skvělé, pokud se z toho všichni nezblázníme a vytrváme :).

Marta Majerová, Madla Hůlková

Kam se obrátit

Draží čtenáři, všichni si teď procházíme nelehkým obdobím. Je proto důležité vědět, kdy potřebujeme pomoc a nebat se říct si o ni, i když není úplně jednoduché. Pokud si vy nebo někdo z vašich blízkých potřebujete s někým promluvit, neváhejte a využijte některé z uvedených zdrojů.

Nejste v tom sami.

Zdroje:

[Preventivní team Ag](#)

Níže uvedené služby jsou anonymní

[Linka bezpečí:](#)

116 111- pokud vám není příjemné přímo s někým telefonovat, nebo si na to nemůžete najít soukromí můžete využít i [chat](#) (denně, 9-13h a 15-19h)

[Dětské krizové centrum:](#)

241 484 149, 777 715 215 - opět můžete využít i online chat •

Anonym

Kampak ses poděla

kampak ses poděla
má božská ctnosti?
časy se mění
a není Tě dosti
však šeptá nám leden
když náruč svou otvírá
že přeci naděje
poslední umírá •

Sebastian Sallfelner

Naděje

Fotografie - pokračování napříč číslem

Marta Majerová

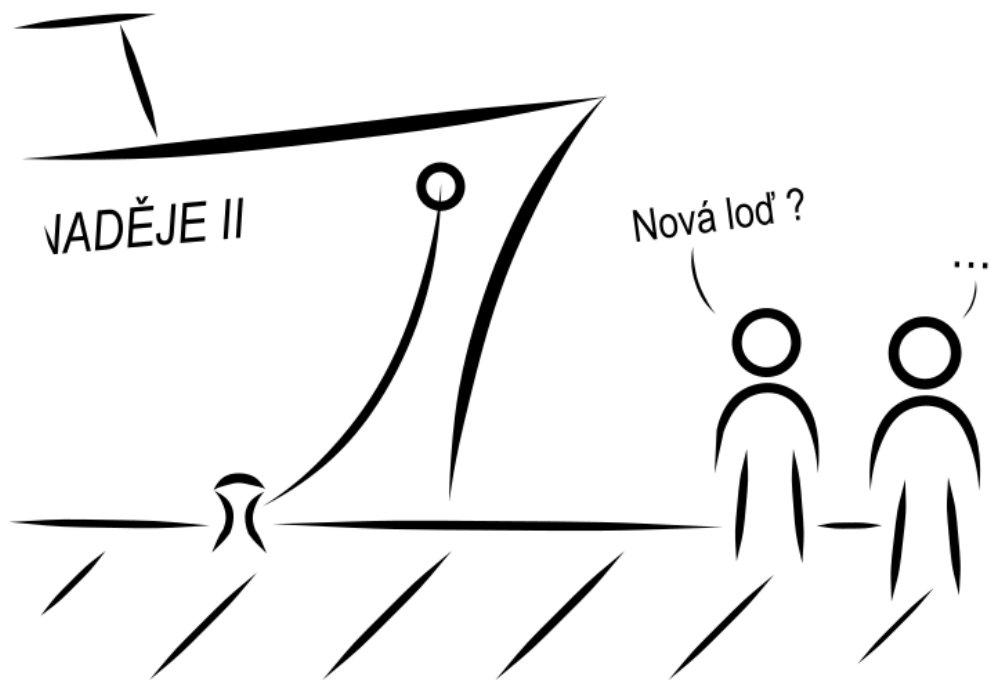
Rok 2021 v písních

Zajímá vás, jaký bude rok 2021? AG studenti a profesori tuto otázku zodpověděli za vás. V anketě společnými silami vytvořili playlist písní, které podle nich nastávající nový rok - a dojmy s ním spojené - nejlépe vystihují. Pusťte si tento [playlist na Spotify](#) a nalaďte se na rok 2021.

Pokud Spotify nemáte, všechny zasláné písně najdete v tomto [dokumentu](#).

Šťastný nový rok!

Vojtěch Tax

Vítek Frei

Porphyrios

Jeden Řek, jmenoval se Porphyrios, šel zrovna z Athén domů, do malé vesničky, kde měl pěkný dům a manželku, děti už se osamostatnily, a těšil se na odpočinek, na jídlo a spánek.

Vracel se od obchodní záležitosti a slunce, klonící se k západu, svítilo na něj zprava.

Před sebou uviděl oblak prachu, zvířeného nejspíše mnoha nohama. Za chvíli rozeznal jednotlivé postavy, byli to lehce obrnění muži s krátkými meči nebo kyji v rukou. Jeden či dva měli kopí. Porphyrios jich napočítal nejméně dvacet a ulekl se. Tohle nebyli vojáci, mnoho z nich nemělo štít ani helmu, tohle byli lapkové!

Otočil se a rázně vykročil směrem k Athénám. Proti němu pochodovalo osm městských hoplítů. Zaradoval se, neboť věřil, že s jejich pomocí se přes lapky rozhodně dostane. Hoplité se zastavili, když kolem nich prošel, tvořice hradbu ze štítů mezi skalami, jež byly podél cesty.

Porphyrios se otočil a čekal, co se bude dít.

Vzduchem zasvištělo několik oštěpů a zarazily se do velkých kruhových štítů. Jeden oštěp našel svůj cíl a mrtvý hoplita padl nazad, ostatní vyprošťovali zabodnuté zbraně ze svých štítů. Porphyrios skočil na místo padlého vojáka, vzav si jeho zbraně. Jako většina Řeků byl i on vycvičen k boji, aby byl schopen bránit svou vlast.

Lapkové přiběhli a strhla se krutá řež. Kopí bodala, do štítů narážely meče, kyje i lidé, každý se bil, seč mohl, temné pláště hoplítů byly brzy potřísněny krví, z helem hleděly odhodlané oči, svaly se napínaly, pot tekla a všechna hrdla křičela. Athéňané byli příliš dobří a měli moc velkou výhodu formace mezi skalami, žádný z lapků nepřežil.

Hoplité se vrátili do města, nesouce na štítech svého padlého druhá.

Porphyrios znovu vykročil k domovu, a že byl Řek, začal si filosofovat.

Kdyby ti lapkové nebyli šli tak otevřeně proti mně, nebyla by si jich stráž všimla. Já bych teď byl nejspíš mrtev, obrán o všechno. Takhle je mrtvých dvacet lidí a nikdo z toho nic nemá. Ačkoli možná tahle cesta skýtá teď větší bezpečí nám, kdo po ní jdeme.

Kdyby si ti lapkové nebyli sebou tak jisti, mohli být teď naživu, přišli by jen o kořist jednoho člověka, to není výhodný obchod.

Na druhou stranu bojovali do posledního muže, to je odvaha hodná písně.

„Dvacet udatných lapků,

v boji s osmi hoplity.

Mít lepšího úradku,

Hádes by teď neměl ty,

již udatně bojovali

až k smrti, která je jistá,

neutekli, se nevzdali,

ač neměli nitra čistá,“ zanotoval si.

Premýšleje o kalých a nekalých úmyslech, jejich původu, jejich odrazu v podsvětí a o správnosti svého života, došel domů, nejist si sám sebou, bohy, světem, životem, smrtí, už vůbec ničím.

Z nejistoty ho vytrhla milá společnost jeho ženy, výtečná večeře, víno a útulno domova. Pohoda vlahého večera ho po chvíli ukolébala, až s posledními verši své nové písně na rtech usnul, příjemně unaven a spokojen. •

Miriam Žytková

Anketa: Jaký byl o těchto vánocích váš nejvydařenější dárek?

Paní profesorka Moravcová

Dvě knihy. Montague Summers: *The Vampire, His Kith and Kin* a Donald F. Glut: *True Vampires of History*.

Těší mě, jak mě rodina podporuje v mém seriózním vampyrologickém studiu!

Paní profesorka Chloupková

Vydařené dárky byly dva - já jsem dostala kazetu s pánskou kosmetikou a syn, který má elektrický holící strojek, dostal žiletky.

A bez ironie? Čtyři vnučky celkem dostaly: ukulele, triangel, rumba koule, xylofon. A já flétnu. Fakt koncert.

Paní profesorka Chlebounová

Poprvé od jejího narození v říjnu jsem o Vánocích viděla svou neteř Teu v parku na Konopišti. To byl letos můj nejhezčí dárek.

Pan profesor Trepěš

Nu, my jsme si v rodině řekli, že nejen kvůli covidu si letos nebudeme dávat konzum. Proto jsem nejbližším v rodině rozdál „poukazy“ na společné podniky a tak strávený čas: s tatínkem postavím nový plot kolem jeho sadu na chatě, maminku vezmu na večeri a s bratrem budeme dál opravovat rodinnou vjlu, kterou jsme koupili.

Paní profesorka Kloučková

Já jsem měla největší radost z kuchařky z antikvariátu. Používala ji již moje babička a bylo pro mne milým překvapením, že byla ještě k sehnání, protože tu po babičce má moje maminka a ta ji nedá z ruky :)

Pan profesor Hybner

Přátelé mi dali pod stromeček knížku, kterou sami napsali. Jsou v ní různé vzpomínky na společné zážitky, básničky, komiksy. To mi udělalo velkou radost.

Paní profesorka Šiprová

Moc mě letos potěšila krásná tmavě zelená váza od kamarádky, která ví o mé menší obsesi Zmijozelem a květinami. Byl to přesně ten typ dárku, o kterém jsem netušila, že ho potřebuji, dokud jsem ho neměla.

Paní profesorka Vejsadová

Můj nejlepší dárek byl před dvěma roky, kdy se mi narodila vnučka Meda, a letos mně nakreslila krásný vánoční pozdrav, rybičku a stromeček.

Paní profesorka Kramářová

Letos k Vánocům jsem dostala vrtačku, která mi udělala moc velkou radost, protože v době karantény doma stále kutím a takto mám jeden skvělý nástroj navíc do své kutilské výbavy - jen sousedi asi nejsou úplně nadšení :)

Paní profesorka Jaworská

Největší radost jsem měla z dárku, který jsem dostala od své dlouholeté kamarádky. Jedná se o svítícího anděla ruční výroby z barevné lahve od vína.

Dárek považuji za nejvydařenější, protože se jedná o moc hezký nápad. Takové hezké nápady mívá právě moje kamarádka, mě většinou míjejí.

Pan profesor Mikulka

Pozvání k výrobě bramborového salátu. Návštěva a společná práce s jasným jedlým výsledkem je lepší než dárek.

Pan profesor Hyacint

Paradoxně nejlepším dárkem byla karanténa, která mě „uvěznila“ u rodičů. Rozvinul jsem netušené kuchařské schopnosti a prošel pěšky celý rodný kraj!

Děkuji za vaše odpovědi! •

Chipsy z manioku na chodbě ve 2. patře! – vzpomínka na Fairtrade obchod na AG

Jíte rádi čokoládu? Koupíte si rádi na trhu rajčata přímo od chláпка, který je vypěstoval ve svém skleníku? A rovnou pointa – jak to spojit? Protože jak se reálně má chlápek, který sklízí kakaové boby pro čokoládu, kterou si my koupíme za 20 korun? Je nějaká naděje, že se on a jeho pětičlenná rodina mají dobře? Dost úvodního útoku na emoce – ale pokud domýšlíme do důsledků, mohli bychom se takhle zodpovědně ptát. Odpovědět se snaží značka a myšlenka Fairtrade, které jde o to, aby naše globalizované nákupy neodíraly pěstitele a rolníky na druhém a třetím konci světa.

Tenhle článek nebude jen o teorii a o jídle, ale měl by hlavně obsahovat historickou vzpomínku. Na AG totiž asi před deseti lety chvíli fungoval studentský „obchod“, kde jsme Fairtrade výrobky prodávali. Tak třeba tento text někomu z vás, dnešních čtenářů, přinese inspiraci pro vaše aktivity.

„Máte chuť na mátový bombóny, čokoládový tyčinky, nebo třeba skvělejší čaj maté? Chipsy ne z brambor, ale z manio-

ku?! Přijďte nakoupit o velký přestávce na chodbu před sborovnou! Obětujte hnusnej čísburger a kupte si radši férovej výrobek!“ Něco podobného jsme hlásivali před páteční velkou přestávkou školním rozhlasem. Vytáhli jsme na chodbu lavici, rozložili výrobky s cenovkami a prodávali. Bohatší studenti brali i větší čokolády. Chudší se poskládali ve třech na tyčinku za 25 korun. A nejchudší (různý Martinové Fischerové nebo Tomášové Reichelové) si koupili aspoň mátové bombóny, kterých se moc nenasačili, ale které byly nejlépejší.

A zároveň jsme neustále vysvětlovali: proč je to o trochu dražší než normální chipsy, čokolády, atd. Že to je proto, že dostane férový peníze i nejspodnější článek řetězce, např. sklízeč kakaových bobů nebo pěstitel něčeho, který bývají jinak často odrbávání nadnárodními firmami. I přes neustálé vysvětlování, že to prodáváme za nákupní cenu a nic z toho nemáme, to myslím část lidí nikdy nepochopila. Že to je určitá forma zodpovědného života, něco, co na

křesťanskou školu patří, ale snad nakonec část nakupujících pochytala.

Kromě srandy s rozhlasem, smlouvajícími primány a rozhazujícími učiteli za tím bylo ještě trocha další práce: nejdřív přesvědčit tehdejší vedení, že něco takového neskončí průšvihem a nebude to nelegální, což se naštěstí povedlo. A potom vést účetnictví, objednávat zboží a jezdit ho vyzvednout do skladu sympatické Ekumenické akademie. Ale to byste určitě zvládli také.

Některé formy charitativní pomoci občas mírně navazují na koloniální historii: my jsme ti Evropani, kteří se o vás přijeli postarat. Myšlenka Fairtrade mi přišla skvělá v tom, že se snaží naopak brát lidi z „třetího světa“ spíš jako rovnocenné partnery. No a koho to zajímá víc, tak např. fairtrade-cesko.cz. Ten mávající chlápek na logu Fairtrade výrobků je tedy snad opravdu nějaký existující spokojený pěstitel manioku z chudé oblasti. Každopádně doporučuju Fairtrade/čokoládu i chipsy z manioku ochutnat, nebudete litovat! •

Rozhovor s panem profesorem Hajíčkem

Téma Agónie je naděje - kdy v životě jste nejvíc cítil naději?

Velmi silným zážitkem pro mne bylo, když byla moje manželka těhotná. Jako muž jsem mohl jen doufat, že celé těhotenství dobře dopadne. Podruhé jsem tento pocit cítil snad ještě intenzivněji než poprvé.

S kým z profesorů AG byste jel na dovolenou k moři?

Jmenovat nebudu - kdo mne zná blíže, ví odpověď i bez toho.

Kdybyste měl být zvíře, jaké by to bylo a proč?

Liška - lišky mám moc rád, je to šelmička, která je chytrá a svobodmilovná.

Kdybyste měl napsat Fantasy knihu, o čem by byla?

Fantasy knihy rád nemám, mnohem více bych preferoval utopickou satiru o našich představách a simulování budoucího vývoje.

Co děláte během distanční výuky na odragování?

Vařím, pečů, chodím na procházky se psem, hodně čtu.

Kdybyste nemohl být učitel, co by byla vaše vysněná práce?

Dovedl bych si představit spoustu možností, např. zemědělec, pracovník v muzeu nebo archivu. Velmi se mi líbí i smysluplnost a významnost práce zdravotníka (vidím to konkrétně např. u své tchýně, která pracovala 35 let v nemocnici). •

Slova v ofsajdu

luzný – přídavné jméno, používá se ve významu „krásný“, „působivý“

Četnický strážmistr maloval si v duchu i jiné **luzné** obrazy, které vyrostly v nějakém záhybu jeho úřednického mozku.

Jaroslav Hašek,

Osudy dobrého vojáka Švejka

libý – přídavné jméno, znamená „příjemný“, „milý“

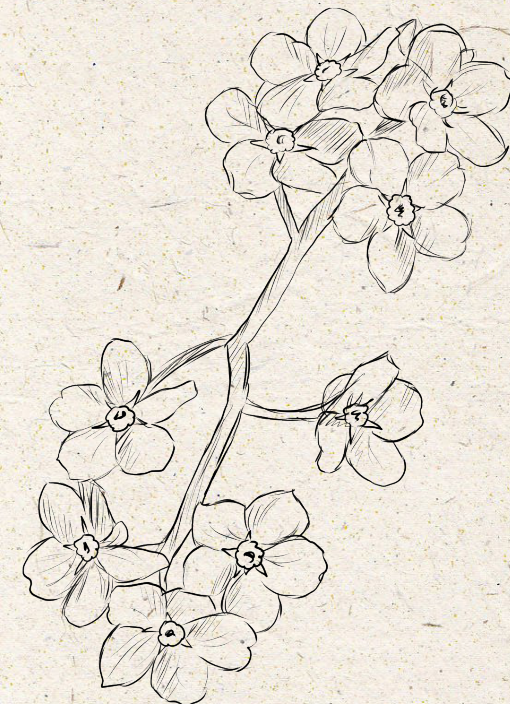
Večer chlad vál **libý** do tváře.

Pan učitel notoval si stezkou,
co mu v lebce zbylo z partýsky,
nebo píseň švitořivě hezkou,
která z vísky letí do vísky;
Karel píseň zticha doprovází,
nebo krajem známým zírá tich
v jarní lány smaragdových lích,
na lesičky borového mlází.

Karel Václav Rais, *Z domova*

lepý – přídavné jméno, význam „krásný“, „sličný“

A hle! na něm **lepá**, zádumčivá
dívka sedí; libé zášeří
odívá jí skráně, líčka snívá
i květ vodní v prosté kadeři
přísivitem tak pohádkovým zcela,
víčka skloněna tak vábným snem
a rtů květem perlička se bělá
v úsměvu tak libě kouzelném,
že zjev její v této divné kráse
rusalkám jen z báje podobá se.
Svatopluk Čech, *Čerkes* •

Ag peasants after putting random Latin words into their everyday language:

dodržování vládních opatření a hygienických opatření ve škole

Rozdávání lentilek z hrníčku několika třídám po sobě

P.S.: Proším, berte tento vtip s rezervou. Lentilky i jejich distributora máme moc rádi a nikdy bychom na ně nedali dopustit. :)

Ondřej Trepěš

Mikýřova úžasná pouť internetem

EPIZODY ▾

- 03:09 **Influenci. Fungují skvěle, ale někdy také ne**
Mikýřova úžasná pouť internetem
- 03:29 **Geografické memiky pro zcestovalé pepíky. Růže...**
Mikýřova úžasná pouť internetem
- 03:38 **Jak udělat z malých usmrkanců zocelené...**
Mikýřova úžasná pouť internetem
- 04:03 **ViralBrothers opět promožují YouTube**
Mikýřova úžasná pouť internetem

Skvělé AG propagační video? Akorát že vůbec

Publikováno : 05/07/2020 420 0

Mikýřova úžasná pouť internetem
20 ep.

ODEBÍRAT

Rozstřílené Kongo - Konžská krize

Demokratická republika Kongo je ohromný stát nacházející se u afrického veletoku Kongo v Konžském pralesu. V 19. století se dostalo pod brutální koloniální nadvládu Belgie. Dodnes je to jedno z nejnebezpečnějších a nejméně rozvinutých míst na světě. Války, hladomory, převraty, povstání a přírodní katastrofy, to vše provází tento stát od samého počátku jeho existence.

V 50. letech 20. století začali v Africe sílit nacionalistické tendence. Začala éra dekolonizace. Jednou z největších afrických kolonií bylo Belgické Kongo. A právě Belgické Kongo se stalo příkladem neschopnosti a nepřipravenosti místních elit vzít moc do svých rukou a vytvořit pevnou vládu.

Demokratická Republika Kongo získala nezávislost v roce 1960. Většina domorodých vojáků očekávala okamžitý růst platů, povýšení atd. Nestalo se však nic z toho. Naopak. Armádu stále řídilo několik plukovníků belgické armády (Kongo bylo belgickou kolonií). Když navíc začali v kasárnách prosazovat pravidlo „před nezávislostí = po nezávislosti“ vypukla vzpoura a v zemi zavládl chaos. Belgie v reakci na to poslala do DRK několik tisíc vojáků. Premiér Lumumba si to vyložil jako agresi a vyhlásil Belgii válku. Nato se s tichým svolením Belgie odtrhly od DRK provincie Katanga a Jižní Kasaie na jihovýchodě země. Obě oblasti byly velmi bohaté na nerostné suroviny a lezlo jim krkem, že se o bohatství musí dělit se zbytkem země. Po této události přišli do země jednotky OSN. Když však Lumumba zjistil, že nemají (prozatím) oprávnění zasáhnout proti katanžským rebelům, rozhodl se pro řešení, které šokovalo celý západní svět, po-

prosil o vojenskou intervenci Sovětský svaz. S podporou sovětských poradců, výzbroje, letectva a obrněných vozidel napadl Jižní Kasaie. Výsledek - správní středisko Jižní Kasaie Bakwanga (dnes Mbuji-Mayi) lehlo popelem a zemřelo skoro milion lidí. Tento válečný akt se občas označuje jako genocida. Operace však k ničemu nevedla. Dobýt Elisabethville (hlavní město Katangy, dnes Lubumbashi) se jim nepodařilo a museli se stáhnout. Mezitím vzrůstali obavy USA, aby se DR Kongo nestalo „druhou Kubou“. CIA tedy vytipovala velitele armády plukovníka Mobutu a prezidenta DRK Kasavubu a uzavřela s nimi dohodu o svržení Lumumby. V následujícím měsíci tedy Kasavubu vyvolal ústavní krizi, kterou ukončil nenásilný Mobutuův převrat. Jeho prvním krokem ve funkci bylo vykazání sovětských poradců ze země. Na předměstí hlavního města Léopoldville (dnes Kinshasa) se ukrýval ve své rezidenci Lumumba hlídáný jednotkami OSN. Prstencem kolem budovy byla rozmístěna konžská vojska. Vypadalo to jako jakési bizarní obléhání. Nakonec však vojáci ztratili trpělivost a Lumumbu zajali násilím. Následně jej poslali do Katangy, kde byl mučen a popraven. Jeho stoupenci na to zareagovali útekem do tradiční bašty svého hnutí Stanleyville (dnes Kinsangani) na severovýchodě země. Mezitím přišli do země další jednotky OSN a donutili Jižní Kasaie a Katangu ke kapitulaci. Když se zdálo, že se situace uklidňuje, vypuklo povstání na východě země pod vedením bývalých Lumumbových spojenců. V ten moment se DRK rozdělilo na dvě poloviny. Zatímco východ ovládali bývalý Lumumbovi stou-

penci podporovaní Sovětským Svazem, západ ovládal double Mobutu-Kasavubu podporovaný USA. Tehdy znovu vkročili do akce jednotky OSN a v roce 1965 válka definitivně skončila vítězstvím Mobutua. Krátce nato byla sestavena přechodná vláda. Symbolickou tečkou za tím vším udělal druhý Mobutuův převrat a Kongo se na další desetiletí hladu a bídy stane jeho osobní firmou. •

*Zelená: Katanga (1960-1963)
Hnědá: Jižní Kasaie (1960-1962)
Červená: administrace bývalých Lumumbových stoupenců (1962-1965)*

Miriam Žytková

Recenze a tipy na knížky

Převážně pro holky:

Lucy Maud Montgomeryová + Ivona Knechtlová: Anna ze Summerside

Nedávno vyšel již čtvrtý díl knižní série o Anně ze Zeleného domu, která dostala bakalářský titul a místo ředitelky střední školy v Summerside. I když je už dospělá, pořád je to Anna, jak ji známe: optimistická rušovláska, která nikdy neztrácí naději, ačkoli se jí nějaký ten malér občas nevyhne.

Kniha je psaná prostřednictvím dopisů jejímu snoubenci Gilbertu Blytheovi, studentovi medicíny na Redmond College. Je napsána poeticky i vtípně, takže se u knihy pobavíte, ale zároveň vám dává prostor se zasnít.

Anna bude v Summerside ředitelkou školy celkem tři roky.

Knihu doporučuji právě z toho důvodu, že u ní máte příležitost se ponořit do své představitosti, ale zároveň se u ní zasmějete, je také obohacena o ilustrace Ivony Knechtlové.

Převážně pro kluky:

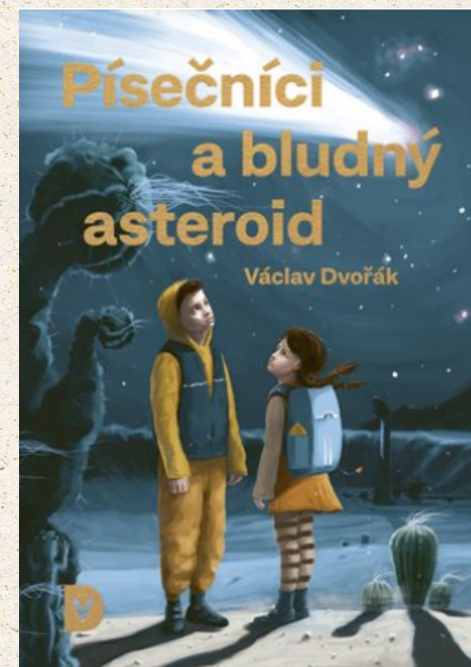
Václav Dvořák + Jakub Cenkla: Písečníci a bludný asteroid.

Kniha je o chlapci Tomášovi, který vyrůstá v sirotčinci na „zaostalé“ planetě Písečnice, ale pak se shodou událostí a náhod dostane na palubu kosmické lodi a začne studovat na vesmírné škole pro pátrače – Akademii Singularity na lodi Singularita.

Potkávají ho tam nejrůznější radosti i starosti, však to znáte :-), ale i kamarádi Olle, Alice a Jana. Jenže pak se poblíž Singularity objeví zvláštní planetka Potemnice a začnou se dít věci, na kterých závisí osud nejen Tomáše, ale možná i celé Singularity...

Postavy v knize mi svými charaktery velice připomínají postavy z Harryho Pottera. Knihu doporučuji zejména těm, kteří mají rádi vesmír a napínavé příběhy.

Kniha je zároveň doplněna ilustracemi Jakuba Cenkla.

Pro všechny, klidně i z vyššího gymnázia :-):
Jan Novák + Jaromír 99: Čáslavská

Komiksová kniha o životě české gymnastky Věry Čáslavské. Kniha vypráví o tom, jak tvrdě trénovala, jak jela na olympiádu do Tokia a Mexika a o všech jejích povedených i méně povedených závodech. Čtenář se také dozví, čím vším byla kromě gymnastky, jak se stala poradkyní Václava Havla a další události... až do její smrti.

Knihu doporučuji, protože by každý měl vědět, kdo vlastně Věra Čáslavská byla - velice obdivuhodná žena a jedna z nejlepších českých sportovkyň vůbec. Zároveň je kniha psaná velmi přístupnou formou komiksu kresleného výtvarníkem Jaromírem Švejdíkem, známým pod pseudonymem Jaromír 99, který se podílel, kromě jiného, také na filmu Alois Nebel. •

OČEKÁVÁNÍ NEJSOU VYSOKÁ, 2021

DIARY

2021

DIARY

2021

January

MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

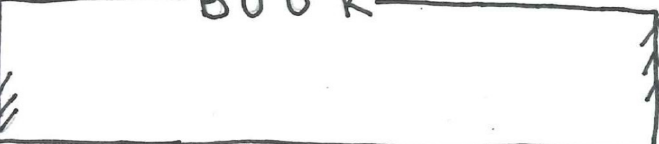
GOALS

CHALLENGE

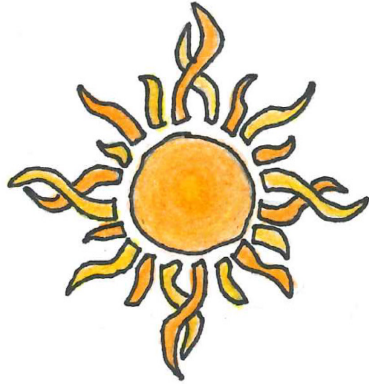
BOOK

FEBRUARY

february

1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28

when the sun shine
we shine
together.

+ do do
do do

list

A vertical list of 14 horizontal lines, each preceded by a small orange circle, serving as a checklist or journaling space.

february

MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

GOALS

CHALLENGE

BOOK